

Szűk volt a bunker, mint paraszt-világkép,
a sóhaj sok, az élelem kevés,
elhasználta, gyöngye gyomrokon, tüdőkön
síron szirénázott a szenvedés.
Anyád utolsó kendőjébe göngyölt
foszló gyapjával küzdve hideg ellen,
apád kuckóba bújt, remélve-várva,
hogy az utolsó német is kimenjen.

Baranyi Ferenc „Emlékeztető” (Részlet)

Akikre büszkék vagyunk, és akiket sohasem feledünk

61 éve a magyar antifasiszta ellenállás soraiban, mai megye területéről több mint százan
áldozták életüket a szabad, demokratikus Magyarországért.

Önt is hívjuk,

mert rájuk emlékezünk **2005. november. 22-én**

15⁰⁰-kor Felsőgallán a temetőben és utána a Cementes házban

Vendégeink: **Döme Piroska** néni a volt harcostárs - közíró
Mártírjaink családtagjai

Programban szerepel a „**Harcoló bányász**” című film levetítése

Tisztelettel a MEASZ szervezők és Cementesek köre

Kedveseim!

A mai zűrzavaros világban már annyiféle megszólítás létezik, hogy az ember nem igen ismeri ki magát az eszmék és elméletek tarka kavalkádjában. Ezért gondoltam, hogy ezt az egyszerű megszólítást használom, hiszen ez nagyon jól kifejezi azokat az érzéseket, amelyek engem ehhez a tatabányai közösséghez fűznek.

Nem mintha rossznak tartanám, hogy ilyen tarka ez a mai világ. Hiszen minden szín csak változatossá teszi az életet, de nem akarok ezen mélyebben elmélkedni. Csak nem szeretem, ha az az életszemlélet, amelyet ez a közösség képvisel, nem kapná meg a maga helyét ebben a világban. Az az életszemlélet, hogy azokat a hagyományokat kell ápolni, amelyek szebbé boldogabbá akarják tenni az emberek életét. Hiszen ez a közösség most már harmadszor rendezi meg az Emlékezés napját. Az emlékezését azokra, akik életüket áldozták azért, hogy ne legyen öldöklés, hogy ne pusztuljanak el emberek, városok, országok, hogy ne legyen nyomor, ne legyen egyik ember a másik ordasa.

Abban reménykedem, hogy az itteni „hagyományápolás” végül is az országunkban követőkre talál, és végre elismerik, és nemzeti hagyományaink szerves részévé teszik azoknak az emléket, és példáját, akikről itt Tatabányán minden évben megemlékezünk.

És nem azért emlékezünk, hogy más népek ellen gyűlöletet keltsünk, hanem azért mert gyűlöljük a gyűlöletet.

Amikor két évvel ezelőtt hamvakat helyeztünk el itt urnákban. Azoknak a cementes társainknak a hamvait, akiket német koncentrációs táborokban gyilkoltak meg, mi nem arra gondoltunk, hogy hamvainkat akarjuk az utánunk jövő nemzedékekre hagyni, hanem azt az éltető tüzet, amely bennünket éltetett.

2005 11. 22.

Döme Piroska